

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εἶχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμ, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.13
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 B, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10*

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουνίου 1903

Ἔτος 25*—Ἀριθ. 26

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Ἡ ἀπιαστροφή.—Οἱ φίλοι τοῦ Ἀνδρῆκου.—
Τὰ σχέδια καὶ ὁ γάμος τού.—Ἡμέ-
ραι εὐτυχίας.

Τρία ἔτη εἶχαν περάσῃ ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγεν ὁ Ἀνδρῆκος διὰ τὸ μακρυνθῆναι τὰ ξεῖδι του. Καὶ μὲ τὰ χρήματα τὰ ἑποῖα ἔστειλεν εἰς τὴν μητέρα του ἀπὸ κάθε σταθμοῦ τοῦ πλοίου, ἡ εὐπορία εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πτωχικὸν τῶν σπιτι.

Ἡ Μαρούσα εἶχεν ἀρτίστῃ τὸν ἀφεντικὸν της, ὁ ὁποῖος ἔμενε πάντοτε προστάτης καὶ φίλος της, καὶ ἐκατοικοῦσε τώρα μαζί με τὴν οἰκογενεῖαν Μοράνδου. Ὁ γέρον ἐφημέριος τῆς ἐνέπνευσε τὴν ἰδίαν καὶ τῆς ἔδωσε τὰ μέσα νὰ ἀρχίσῃ, δια λογαριασμὸν τῆς Μαρίας, ἐν εἶδος μικρομπορίου, τὸ ὅποδον ἐπήγαγε πολὺ καλά. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κτηματίας τῶν περιχώρων, οἱ ὅποιοι ἐμάλασαν ἀπὸ τὰ δένδρα τῶν περισσότερα φροῦτα παρ' ἔσα τοὺς ἐχρειάζοντο διὰ νὰ τρώγουν οἱ ἴδιοι, παρεχώρουν εἰς αὐτὴν τὸ περισσεῦμα τῆς ἐσοδείας τῶν εἰς μετρίαν τιμὴν. Ἡ Μαρούσα ἐπήγαγεν ἔπειτα, μὲ ἓνα ἀμαξάκι, καὶ τὰ μεταπωλοῦσε λιανικῶς εἰς τὸ Λεζαρδιέ ἢ εἰς τὸ Τρεγκιέ. Οἱ καλοὶ τρόποι καὶ ἡ ἐξυπνάδα τῆς καλῆς ἐκείνης κέρης ἔκαμαν ἄλλους νὰ τὴν συμπαθεῖν. Ἀπὸ αὐτὴν ἀγόραζαν κατὰ προτίμησιν παρὰ ἀπὸ κάθε ἄλλῃν ὀπωρώματα.

Βλέπουσα ὅτι ἐπήγαγεν εὐνοικαὶ αἱ ἐργασίαι της, ἐμεγάλωσεν ὀλίγον τὸν κύκλον τῶν καὶ ἀρχισε νὰ πωλῇ διάφορα φιλικὰ. Ἀργότερα, ἐπρομηθεύθη μανδήλια γραμματιστά, κεντήματα, δαντέλλες ἀπὸ τῆς συνηθισμένης διὰ τῆς σκούφιας τῶν γυναικῶν τῆς Βρετάνης. Ἦτο πρόθυμη, ὑποχρεωτική, περιποιητικὴ πρὸς ἄλλους, καὶ

σιγά-σιγά ἀπέκτησε καλὴν πελατεῖαν. Ὑποπιστριά της ἦτον ἡ Ροζαλία, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ μεγαλῶνῃ πλέον, καὶ ἡ ὁποία ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν της ὅταν ἡ Μαρούσα τὴν ἄρνευε νὰ κρατῇ τὸ κορινάκι της ἢ νὰ μετρᾷ με τὸν πῆχυν κορδέλλαν διὰ τὰς πελατίδας.

Ἡ Διονυσία ἐξεκούραζε τὴν μητέρα της ἀπὸ τὰς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ. Ἄν ἡ Μαρίας εἶχε τὰς τρεῖς κόρας της, ὅπως τὰς ἔλεγε, δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κάθεται με τὰ χέρια σταυρωμένα ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ ἄλλα ἦτο παραπολὺ φιλόπονος, καὶ δὲν ὑ-

πέφερε νὰ μὴν αἰσγῶς οὔτε στιγμὴν.

Εἰς μάτην ἡ Μικρούσα καὶ ἡ Ροζαλία τῆς ἐκρυβαν τὴν ρόκαν ἢ τὰς βελόνας της αὐτὴ κατώρθωνε πάντοτε νὰ τὰς εὑρίσκη, ἢ μᾶλλον ἐξετρώπωνε κάποιαν ἄλλην ἐργασίαν μ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις τῶν παιδιῶν της τοῦ τὴν ἐμάλωναν με γέλια.

Ἡ Μαρίας ὑπεραγαποῦσε καὶ τὰς τρεῖς θὰ ἦτο τελειῶς εὐτυχῆς, ἂν δὲν ἔλειπεν ὁ Ἀνδρῆκος. Τὸν ἐσυλλογιζέτο ἡμέραν καὶ νύκτα. Διὰ νὰ τον ἴδῃ, ἔστω καὶ μίαν στιγμὴν, εὐχαρίστως θὰ ἐπήγαγε ξυπόλυτη εἰκοσι λευγῶν δρόμον, ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους.

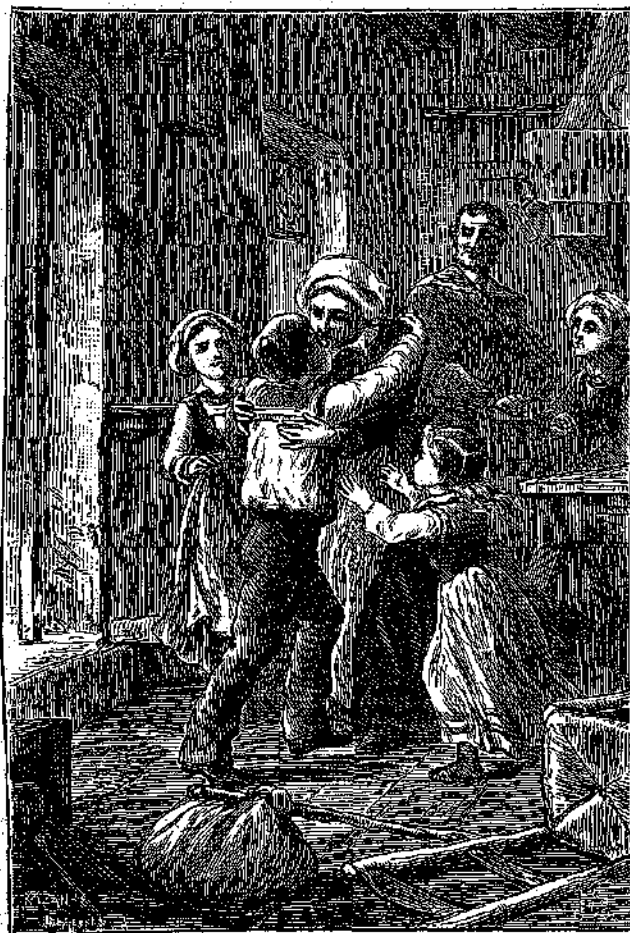
Ἐνας Θεὸς γνωρίζει ὅλα τὰ σχέδια ποῦ ἔκαμαν εἰς τὸ σπιτάκι, σχετικῶς με τὴν ἐπάνοδον τοῦ μικροῦ μούτσου.

Ἡ φράσις « ἄμα γυρίσῃ ὁ Ἀνδρῆκος » ἐπανελομβάνετο τοῦλάχιστον ἑκατὸν φορὰς τὴν ἡμέραν. « Δὲν εἶμπορεῖ πλέον ν' ἀργήσῃ, ἐπρόσθεταν τὰ τελευταῖον του γράμμα μᾶς ἔλεγε πῶς ἔκαμαν πανιά διὰ τὴν Γαλιαν. »

Ἐπὶ τέλους, ἓνα πρωὶ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, μίᾳ ἀμαξῇ ἐσταμάτησεν εἰς ἀρκετὰ μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς οἰκογενείας Μοράνδου. Τέσσαρες ναυτικοὶ κατέβησαν ἀπὸ αὐτὴν. Οἱ τρεῖς ἐκάθησαν εἰς τὰ χωρταράκια ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων. Ὁ τέταρτος ἐπῆρε τὸν δρόμον πρὸς τὸ σπιτι τῆς Μαρίας.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἡ χήρα, μόλις ἄκουσε νὰ κτυποῦν τὴν θύραν.

— Καλημέρα τῆς συντροφιάς σας! εἶπεν ἡ φαιδρα φωνὴ τοῦ Τζανῆ.

Ἡ Ἐρρήθη εἰς τὴν ἀγκιλήν τῆς μητέρας του. (Σελ. 202, σ. ἡλ. α'.)

— Ο Τζανης! εφώναζεν η Μαριάννα και ετρεξε προς αυτόν. Αμψ ο γυιός μου; . . .

— Εϊνε λαμπρά, απήντησεν ο ναύτης. Ήουχαστε, κυρά-Μαριάννα, και θα τον δητε σε λίγο.

— Γιατί δεν ήλθε κι' αυτός . . . αρου έσεις . . .

— Α! μά ξεύρετε, οι δουλιές για τὸ ξεφόρτωμα . . .

Αλλά ο Τζανης δεν ήτο καθόλου επιτιθέοτος εἰς τὴν τέχνην τοῦ ψεύτη, και δὴν κατῶρθονε να κρατήσῃ τὰ γέλια, και ἐμισόκλεινε τὸ μάτι.

— Εἶν' ἐδῶ, εἶμαι βέβαιη! εφώναζεν η καϊμένη η μητέρα. Για ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Τζανη, μή με κάμνεις να περιμένω περισσότερο!

Επήγες μόνη της και ἀνοίξε τὴν θύραν.

— Ἀνδρῖκο! εφώναξε.

Και ἡ Ροζαλία ἐπανέλαβε, καθὼς και ἡ Διονυσία :

— Ἀνδρῖκο! Ἀνδρῖκο!

Ο Ἀνδρῖκος ἔτρεξεν ἀμέσως κ' ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητέρας του.

— Ποιδὶ μου! ἐψιθύριζεν η Μαριάννα, με δάκρυα εἰς τὰ μάτια εμεγάλωσες, πῶς ἔγινες δυνατός!

— Φίλησέ με λοιπόν! εφώναζεν η Διονυσία.

— Κ' ἔμένα! ἔλεγεν η Ροζαλία, ἡ ὁποία εἶχε σκαλώσῃ εἰς τὴν καρέκλαν τῆς μητέρας της.

— Καλέ, αὐτὲς εἶνε θεότρελλες! δὴν τὸν ἀφίνουν να πάρῃ ἀναπνοή! ἐμουρμούρισεν ο Τζανης, σὰν θυμωμένος τάχα.

Αλλά ἤλθε και ἡ σειρὰ τοῦ ἀγαθοῦ ναῦτου.

Εἶν' εἶχαν περικυκλωμένον τὸν Ἀνδρῖκον αἱ ἀδελφαὶ του, η Μαριάννα ἐπήγε και του ἔπιασε τὴ χερί και τὸν εὐχαρίστησε θερμώτατα δια τὰς φροντίδας ποῦ ἔλαβε δια τὸ παιδί της.

— Ἀφῆστέ τα τώρα αὐτά, ἔλεγεν ο Τζανης. Εἶνε δ,τι εὐχάριστον σταν ἔχη κανεῖς να φροντίξῃ για ἕνα τόσο καλὸ παιδί. Ο Ἀνδρῖκος εἶνε ἄξιος να τον κιαμαρόνουν οι φίλοι του και η οἰκογένειά του.

Ο Τζανης διηγείτο εἰς τὴν Μαριάνναν τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ μικροῦ ναυτικοῦ, ἐνῶ αὐτὸς ἐφιλοῦσε τὴν Μαρούσαν. Ἡ πρώτη ιδέα τῆς Μαρούσας ήτο να ριφθῆ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ παλαίου τῆς φίλου ἄλλα σταν τὸν εἶδε παληκάρι πλέον, με ἀρρνωπὴν φυσιογνωμίαν, ἐμεινε καρφωμένη εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐστέκετο. Ἀλλά και ὁ Ἀνδρῖκος ἐξεπλάγη σταν ἐπαγείβε μιαν νέαν τέσον εὐμορφην και χαριτωμένην ἀντὶ τῆς φτωχούλας, τῆς ἀδύνατης και κακοντωμένης, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφίσῃ ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν Βρετάνην.

Ἐκυτιάχθησαν και οι δύο με ἀπορίαν

και σιωπηλοί. Ἡ Ροζαλία, ἡ ὁποία δὴν ἐνόουσε τί ἐσήμαινεν αὐτὸς ὁ διατάγας, τοῦς ἐσπρωξε να φιλήθουν. Ἡ Διονυσία και η Ροζαλία ἄρχισαν συγχρόνως να πλέκουν τὸν πανηγυρικὸν τῆς Μαρούσας. χωρὶς αὐτὴ να εἰμπορέσῃ, να τας διακόψῃ.

Ἡ Μαριάννα, μάλις ἤκουσε τί ἔλεγαν, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν και ἐπρόσθεσε τὰ ἰδικά της ἐγκώμια εἰς ὅσα ἔλεγαν αἱ κόραι της.

Τὰ δείγματα ἐκεῖνα τῆς εὐγνωμοσύνης, οι θερμοὶ ἐκεῖνοι λόγοι τόσοσιν συνεκίνησαν τὴν Μαρούσαν ὥστε ἄρχισε να κλαίῃ η καϊμένη.

— Μά, τί ἔχεις; τῆς ἐφώναζεν η Ροζαλία.

— Εἶμαι παραπολὺ εὐτυχισμένη, ἐψιθύρισεν η ὀρφανὴ και ἐκρυψε τὴν κεφαλήν της εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Μαριάννας. Εἴθετε ὅλοι τόσοσιν καλοὶ δι' ἐμέ, ὥστε εὐλογοῦ καθημερινῶς τὸν Θεὸν ποῦ με ἔφερε κοντά σας.

— Μητέρα, εἶπεν ὁ Ἀνδρῖκος ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, γνωρίζεις τὸν Φλατάν και τὸν μπάρμπα-Ευδατό, δια τὸς ὁποίους συχὰ σοῦ ἔγραφα στὰ γράμματά μου;

— Τοῦς δύο φίλους τοῦ πατέρα σου, ποῦ τόσοσιν καλωσύνης σοῦ ἔκαμαν . . .

— Ναι, μητέρα. Λοιπόν, και αὐτοὶ συνώδευσαν ἔως ἐδῶ. Ἐμειναν ἐδῶ κοντά.

— Και τοῦς ἀφίνας ἔξω τῆσῃ ὄρχα;

— Τι να κάμω, μητέρα; ἔτσι ἤθελε ὁ Νορξέκ. Λέγει πῶς δὴν τοῦ ἀρίσει να βλέπῃ τὰ κλάμματα τῶν γυναικῶν, και πῶς θέλει να περάσῃ πρώτα η μπόρα κ' ἐπειτα να ἔλθῃ να σε καθημερίσῃ.

— Α! εἶνε πολὺ παράξενος, εἶπεν ο Τζανης, ἄλλὰ χρυσὴ καρδιά, ξεύρετε, κυρά-Μαριάννα.

— Τρέξε να φέρῃς τοῦς φίλους σου, παιδί μου, εἶπεν ἡ χήρα, ἡ ὁποία ἔκλαμβάνουσα ὥς σοβαρά τὰ ἀγρίσματα τοῦ Νορξέκ, ἐπλενε βιαστικὰ τὰ μάτια της με κρὺ νερό.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμάς, ὁ Ἀνδρῖκος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπιτάκι, σπρωχῶν ἐμπρός τὸν Φλατάν και τὸν Νορξέκ, ὁ ὁποῖος ἀντιστέκετο σὰν πεισματάρικο ἄλογο.

— Αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ὁ Φλατάν, εἶπεν ὁ Ἀνδρῖκος, και τοῦ λόγου του ὁ κ. Νορξέκ, ὁ μπάρμπα-Ευδατός, ὅπως τὸν λέμε εἰς τὸ καράβι.

Ἀπὸ τὰς πολλὰς συγκινήσεις, η καϊμένη η Μαριάννα δὴν ἤξευρε πλέον ποῦ εἶχε τὸν νοῦ της. Δὴν εὗρεν ἄλλον τρόπον δια να ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς τοῦς δύο ναυτικούς, παρὰ τοῦς ἐβίλησεν και τοῦς εὐχαρίστησε διότι ἐπρόσβησαν τὸν Ἀνδρῖκον.

— Α! μάλιστα! τὸ πετύχτε! να προσέχω, λέει, ἕνα δελφινάκι σὰν αὐτό, ἐμουρμούρισεν ὁ Νορξέκ με τὴν ἀγριωτέραν φωνὴν του, καθ' ὅσον μάλιστα εἶ-

χαν ἄκρως τὰ μάτια του. Ἀμα ἤτανε να φάῃ ξύλο, ἂν ἤθελε ἄς μὴν ἔτρωγῃ! Δὴν ξέρετε τί παληκπαῖδο ποῦ εἶνε! Δὴν εἶνε ἔτσι, βρε προκομμένε μουτοσ;

Και ἄρπαξε τὸν Ἀνδρῖκον ἀπὸ τὸ κεφάλι, πρὸς μεγαλὸν φόβον τῆς Ροζαλίας, ἡ ὁποία δὴν ἤσυχασε παρὰ σταν ἤκουσε τὰ χάχανα ποῦ ἔκαμαν ὁ Ἀνδρῖκος, ἐνῶ ὀναίτης τὸν ἐτίναζε με τέτοιον τρόπον, ὥστε ἐνόμειζε κανεῖς ὅτι ἤθελε να του ἐξερθρώσῃ τὰ κόκκαλα.

Ἐπέρχον ἀρκιέτες ὄρες τόσοσιν εὐχάριστα, σὰν να ἔβλεπαν ὅλοι ὄνειρο, και ὤμιλοῦσαν κ' ἔλεγαν ὅ,τι ἐτύχαινε με γέλια και δάκρυα ἀνακατωμένα.

Ο Ἀνδρῖκος διηγῆθη εἰς τὴν μητέρα του ἕνα μέρος τῶν ταξειδιῶν του. Ἀπὸ τὸν ἄγιον Φραγκίσκον ὁ Ζάνα-Μπάρετ εἶχε πλεύσῃ εἰς τὴν Κίνα. Ἐκεῖ, κατὰ συμβουλήν τοῦ κ. Βιλλιέρ, τὸ ναυτοπόλο εἶχε χρησιμοποήσει τὸ μεγαλήτερον μέρος τῶν χρημάτων του δια να κάμῃ μιαν πακοτίλιαν, τὴν ὁποίαν ἐπώλησε κατόπιν με ἀρκετὰ καλὸ κέρδος, σταν ἐφθασαν εἰς τὴν Καλιφόρνια. Ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτήν, ἡ ὁποία εἶνε πρώτεύουσα τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, εἶχεν ἀγοράσῃ νίτρον, ψάθες και πολύτιμα πτερὰ. Ο κ. Βιλλιέρ εἶχεν ἀναλάβῃ να του πωλήσῃ ὅλα αὐτά εἰς τὴν Χάδρην. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐμπορικῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων ήτο ἕν χρηματικὸν ποσὸν ἀπὸ 9,000 φράγκα ποῦ ἐρρίψεν, ὅλος χαρὰ εἰς τὴν ποδὴν τῆς μητέρας του.

Ἐνῶ ὁ ἥρως μας διηγείτο μερικά ἐπεισῖδια τοῦ ταξειδιοῦ του εἰς τὰς ἀδελφάς του ποῦ τὸν ἄκουαν και ἔχασκαν, ὁ Τζανης ἐπήρεν ὀλίγον παράμερα τὴν Μαριάνναν.

— Ἐλάβατε, εἶπεν, ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν κ. Βιλλιέρ, δὴν εἶνε ἔτσι;

— Μάλιστα, Τζανη, ἕνα γράμμα ποῦ μ' ἔκαμε να χαρῶ πολὺ. Ἐπαινῆ τὸ γυιό μου και μου ὑπόσχεται ὅτι θα φροντίξῃ πάντοτε δι' αὐτόν.

— Και βεβαιωθήτε ὅτι θα το κάμῃ, εἶπεν ὁ Τζανης. Μοῦ ἀνέθεσε να σὰς το ἐπαναλάβω ἐκ μέρους του. Ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Ἀνδρῖκον και ἔχει σκοπὸν να τον βοηθήσῃ να γίνῃ πλοίαρχος με δίπλωμα πρώτης τάξεως. Ἐπειδὴ ὅμως θα χρειασθῇ δι' αὐτὸ να μεῖνῃ ὁ μικρὸς εἰς τὴν τρία εἰη εἰς τὴν ξηρὰν, δια να μελετήσῃ δια τὰς ἐξετάσεις, ὁ κ. Βιλλιέρ μοῦ εἶπεν ὅτι ἀναλαμβάνει αὐτὸς τὰ ἐξόδα. Δὴν θέλει ὅμως να κάμῃ δι' αὐτὸ λόγον εἰς τὸν Ἀνδρῖκον, διότι φρονεῖ ὅτι κάθε ἄνθρωπος πρέπει μόνον εἰς τὰς ἰδικὰς του δυνατόμεις να βασίζεται. Ἀμα ὁ μικρὸς δώσῃ ἐξετάσεις και πάρῃ τὸ δίπλωμα, ὁ κ. Βιλλιέρ ἀναλαμβάνει να του διορίξῃ κυβερνήτην ἐνὸς καλοῦ πλοίου. Καὶ ἐπειδὴ δὴν εἰμπορεῖ να διορισθῇ πλοίαρχος πρὴν γίνῃ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἔχομεν ἀκόμη πολὺν καιρὸν ἐμπρός μας . . .

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Ἀνδρῖκος ἐπῆγε να ἐπισκερθῆ τοῦς γείονους και να εὐχαριστήσῃ ὅλους ὅσοι ἐποβόσθησαν κάποιοι ἀποδουλεύσιν εἰς τὴν μητέρα του. Εἶχε φέρῃ μαζί του ἕνα σωρὸ μικρὰ πράγματα τὰ ὁποία ἐγόρσιεν εἰς αὐτοῦς.

Ἡ ἔκρησις αὐτῆ τῆ; εὐγνωμοσύνης του, πολὺ περισσότερον παρὰ ἡ ἀξία τῶν δωρων, ἐχρηποποίησεν ὄλους. Κκι ὅμως ὄλοι ἀποροῦσαν βλέποντες ἕν ἀπλοῦν μῶδον, τοῦ ὅπου ἡ τσίπη ήτο τόσοσιν καλὰ γεμάτη. Πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν των ἔβλεπαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Τὸ βράδυ, ὁ ἐφημέριος και ὁ διδάσκαλος ἐδείκνησαν εἰς τὸ σπιτάκι τῆς χήρας. Ο ἐφημέριος ἤλθε συνώδευμένος με ἕνα παμμέγιστον γλυκισμα, τὸ ὅποιον κατεσκευάσε με μεγάλην προσοχὴν η ὑψητέραία του. Ποτὲ δὴν ἐρχην με τόσοσιν εὐθυμίαν. Κατὰ τὰ ἐπιδόρνια, ἡ Ροζαλὶα ἡ ὁποία εἶχε θρονιασθῆ εἰς τὰ γόνατα τοῦ μπάρμπα-Ευδατοῦ, ἐκαυδέντιασε σοβαρώτατα με αὐτόν. Ο ναύτης τόσοσιν εὐσυμπάθησε τὴν μικροῦλαν, ὥστε, σταν καιρὸν ἐμεινεν εἰς τὸ Λαμμοδί, ποτὲ δὴν ἐπήγαυνε περίπατο χωρὶς να τὴν πέρῃ μαζί του.

Ο Τζανης και οι δύο σύντροφοὶ του ἐκάθησαν ἐπὶ τῆς ἡμέρας εἰς τὸ χωρίον. Κατόπιν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Χάδρην, δια να ἐργασθοῦν εἰς τὸ φόρτωμα τοῦ πλοίου των.

Ο Ἀνδρῖκος δὴν ἄργησε να μεταδῇ πρὸς συνάντησιν των ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ χωρισμὸς δὴν ήτο τόσοσιν ὀδυνηρός, διότι τὸ ταξειδί του μόνον ἕν ἔτος ἐπρόκειτο να διαρκήσῃ. Ἐκτὸς τούτου ὁ ναυτοῦσις εἶχε προδικασθῆ, και ἐφευγε δια τὸ ταξειδί ὡς με α θ η τ ε υ ο με ενος πλέον.

Ἐξηκολουσῶθη να φαίνεται ἄξιος τῆς εὐνοίας τῶν προῖτημένων του, και πολὺ γρήγορα ἔγινεν ἐξαιρετικὸς θαλασσιναός. Ἡτο ἐργατικός και οἰκονόμος, και ἐγνωρίζε να χρησιμοποίῃ τὰ χρήματά του με τρόπον ποῦ τοῦ ἔφρινε κέρδη, τὰ ὁποία ἐστολλε τακτικὰ πρὸς τὴν μητέρα του. Καὶ ποτὲ δὴν τῆς ἔγραψε χωρὶς να ἐσωκλείξῃ εἰς τὸ γράμμα του μερικὰς λέξεις δια τὴν Μαρῶσαν.

Αὐτὴ ήτο ἐπιφορτισμένη να του γράφῃ τὰς ἀπαντήσεις. Καὶ τον ἐκραιοῦσεν ἐνῆμερον εἰς ὄλα τὰ συμβαλίνοντα εἰς τὸ Λαμμοδί.

Με τὰ χρήματα ποῦ ἐστολλεν ὁ Ἀνδρῖκος, και με ὅσα η Μαρῶσα ἐκέρδιζε δια τοῦ ἐμπορίου της, ἡ οἰκογένεια Μοράνδου ἐζούσαν ἀνείτως.

Ἡ Μαριάννα ἀγόρασεν ἕν εὐμοροσπιτάκι με πολλὰ δωμάτια. Εἰς τὸ ἰσογειον εὐρίσκοντο ἡ κουζίνα και ἕνα μαγαζάκι, ὅπου η Μαρῶσα και η Διονυσία ἐπωλοῦσαν φιλικὰ και διάφορα εἶδη στολισμοῦ δια τὰς χωρικὰς. Ἡ οἰκογένεια ὄλη ἐπεροῦσε περιήρημα.

Όταν ὁ Ἀνδρῖκος ἔγινε δεκαεννέα ἐτῶν, ὁ κ. Βιλλιέρ τὸν εἰσήγγαεν εἰς μιαν εἰδικὴν σχολὴν δια να σπουδάσῃ τὰ ναυτικὰ μαθήματα. Τὰς διακοπὰς ἐπήγαυνε και ἔμεινεν εἰς τὸ μητρικὸν του σπιτι. Ἡ Μαρῶσα ήτο τότε δεκαεπτὰ ἐτῶν. Ἡτο τόσοσιν εὐμορφη, ὅσον και κληῖ.

Μίαν ἡμέραν ὁ νεκρὸς ναυτικός ἐξεμυτηρησῆθη εἰς τὴν μητέρα του, διε θα ήτο πολὺ εὐτυχῆς ἂν εἶχε μιαν σύζυγον καλὴν, οἰκονόμον και ἐργατικὴν σὰν τὴν Μαρῶσαν. Ἡ ἐμολογία αὐτῆ πολὺ ἐχαρηποποίησε τὴν Μαριάνναν, ἡ ὁποία ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ ἀνιρεῦετο αὐτὸν τὸν γάμον. Ἐν τῷ μεταξὺ η Ροζαλία, ἡ ὁποία κκεῖ ἤκουσεν ἀρρες-μειτες ἀπὸ τὴν συνομιλίαν των, ἔχατε τὸ μυκλὸ της ἀπὸ τὴν χαρὰν και ἔτρεξεν εἰς τὸ μαγαζί. Ἐκεῖ, σὰν τρελλὴς, ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Μαρούσας και τὴν ἐφώναξε Κυρίαν Ἀνδρῖκου Μοράνδου.

Ἀνδρῖας Μοράνδου.

Ἡ καϊμένη η Μαρῶσα τόσοσιν ἐταράχθη, ὥστε ὀλίγον ἐλείψε να λιποθυμήσῃ. Ἡ Μαριάννα ἐφθασεν ἐκεῖ και τῆς εἶπε μερικὰ λόγια. Ἡ Μαρῶσα, ἡ ὁποία ἐθαύμαζε τὴν καλὴν διαγωγήν και τὴν εὐφείαν τοῦ Ἀνδρῖκου, δὴν ἐρεῖσάσθη πολλὸς παρακλήσεις δια να ἐπῆ τὸ ναί. Ο γάμος ἀνιβλήθη δια να γίνῃ δταν ὁ νεὸς θα ἔκπιρνε τὸ δίπλωμα τῆς πλοιαρχίας. Όταν ἤλθεν ἐκείνη ἡ ἐποχή, η Διονυσία ήτο και αὐτῆ ἀρραβωνιασμένη με ἕνα διδάκταλον τοῦ Παιμπάλ ὁ γέρον ἐφημέριος ἠλόβγησε και τοῦς δύο γάμους συγχρόνως.

Ο Ἀνδρῖκος διορίσθη κυβερνήτης πλοίου ταξειδεύοντος εἰς τὸν ὀκεανόν, μάλις τὸ ἐπέτρεψεν η ἡλικία του. Ο κ. Βιλλιέρ, ὁ ὁποῖος δὴν εἶχε παύσῃ να παρήξῃ τὴν προστασίαν του εἰς τὸν μικρὸν συνταξιδιώτην του, κατῶρθωσε να τον διορίσῃ εἰς ἕνα ὄρειον πλοῖον. Δὴν θέλει ἐρώτημα διε ὁ Τζανης, ὁ Νορξέκ και ὁ Φλατάν ἐναυτολογῆθησαν εἰς τὸ πλοῖον τοῦ νέου πλοίαρχου. Ο Ἀνδρῖκος δὴν εἶχε λησμενήσῃ τοῦς πρώτους προστατάς τῆς παιδικῆς του ἡλικίας δι' αὐτὸ ἐσπεισε να δράξῃ τὴν εὐ-

καιρίαν δια να δεῖξῃ πρὸς αὐτοῦς τὴν εὐγνωμοσύνην του δια τὰς πολλὰς των κλωσύνας.

Ὅσakis ἐπανέρχεται με τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν Χάδρην και ἔχει ὀλίγας ἡμέρας διαθεσίμους, παίρνει μαζί του εἰς τὸ Λαμμοδί τοῦς τρεῖς ναύτας, τοῦς ὁποίους η Μαριάννα, η Μαρῶσα και η Ροζαλία ὑποδέχονται ὡς να ἦσαν και αὐτοὶ μέλη τῆς οἰκογενείας των. Τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας η Διονυσία και ἐνίστε ὁ σύζυγός της ἐρχονται και λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν χαρὰν και τὸ πανηγύρι. Μίαν φορὰν, ὁ Ἀνδρῖκος ἔφερε και τὸν ὑπαρχόν του, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ταξειδί τῷ εἶχε προσφέρῃ σημαντικὰς ὑπηρεσίας. Ο νεὸς αὐτός ήτο ὀρφανὸς βλέπων δὴ τὴν εὐτυχίαν ἡ ὁποία ἐθαύμιλεν εἰς ἐκείνην τὴν οἰκογένειαν, ἡσθάνετο βαθύτερον τὸ κανὸν, τὸ ὅποιον τὸν περιέκυκλωνε. Ἡ Ροζαλία, ποῦ εἶχε τόσοσιν ἀγαθὴν καρδίαν, ἀνέλαβε να τον παρηγορήσῃ γινομένη σύζυγός του.

Ἐς παιδάκια μαζίεύνται τώρα εἰς τὸ οἰκογενειακὸν τραπέζι. Ο διδάσκαλος τὰ διδάσκει τὴν ἀνάγνωσιν. Ο γέρον ἐφημέριος ἐλπίζει να ζήσῃ ἀρκετὰ δια να τα στεφανώσῃ και αὐτά.

Ὅσakis ὁ Ἀνδρῖκος εὐρίσκεται με τὴν μητέρα του, τὴν σύζυγόν του, τὰς ἀδελφάς του, με τὰ παιδάκια του και με τοῦς πιστοῦς του φίλους, εὐχαριστεῖ τὸν Θεόν, ὅστις τόσοσιν πλουτοκαποδῶν ἀνῆμαίσε τὴν ἐργασίαν και τὴν εὐφυσίαν τοῦ μικροῦ μουτοσ τοῦ Ζάνα-Μπάρετ.

Φακιον ΘΑΛΕΡΟΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Vigny.]
ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ»

ΑΝΕΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
(Μύθος σύγχρονος)

Ο ἀνεμος ἐκύτταζε τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἴδρωνε και ἐκοπίαζεν ὑπερβολικὰ δια να κτίσῃ τὸ σπιτάκι του, και ἐγέλασε.

— Χά! χά! χά! ἐβοῦζεν ὁ ἀνεμος, καθὼς ἐφυσοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸν κουρασμένον ἐργατήν ὑποθέτες διε αὐτὸ τὸ μηδαμινὸν σου κτίριον θὰ σε προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν μείαν των στοιχείων; Νά! μ' ἕνα φύσημα ἐγὼ μπορῶ να το καταστρέψω.

Εἶπε, και ἐμάζεψε ὄλην τὴν δύναμίν του, και ἔπεσε με φοβερὸ μούγκρισμα ἐπάνω σὸ σπιτάκι και τὸ ἐγκρέμισε.

— Εὐκόλο σοῦ εἶνε να ἐπικρίνης, και ὄχι πολὺ δύσκολο να καταστρέψῃς τὰ μιστελειωμένο ἔργον μου, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ ἐστέκετο λυπημένος εἰς τὸ μέσον τῆς χυλασμένης καλύβας του. Ἀλλά τώρα ποῦ το ἔρριξες κάτω, εἰμπορεῖς ἐσὺ να κτίγῃς καλλίτερο;

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἡ κυρία Γκλιθδίνε λοιπὸν ἐζήτησεν ἔργασίαν ἀπὸ ἐνα ράπτῃν τοῦ Πανωσιάκ, καὶ ράπτει ὅλην ἡμέραν ἀνδρικά φορέματα τὴν βοηθοῦν ἢ θεία Ἐλλάκα καὶ ἡ Ξένη, καὶ ἡ ραπτομηχανὴ τῶν δὲν σταματᾷ. Ἡ καίμενη ἡ Ξένη, ποῦ τόσο συχνάινεται τὴν ἔργασίαν τῶν χειρῶν! Τὴν λυποῦμαι εἰλικρινῶς, ἐγὼ ποῦ εἶμαι ὁμοιοπαθῆς μ' αὐτήν!

Σήμερον ἔκαμα μίαν ἀλλόκοτον συνδιάλεξιν διὰ τοῦ τηλεγράφου. Ἐσχέθη- μεν, ἡ Ξένη καὶ ἐγὼ, νὰ κουνεντιάσωμεν ὀλίγον μὲ ἐκείνην τὴν φίλην τῆς Ξένης ποῦ λέγεται Γράτσια Μόρρις καὶ μένει εἰς τὸ Ρόζγουδ, καὶ κατὰ σύμπτωσιν ἡ Γράτσια Μόρρις ἀπουσία- ζεν. Ἄλλος λοιπὸν μᾶς ἀπήντησεν, ὄχι γυναίκα ὅπως ἐνομίσαμεν κατ' ἄρχας, ἀλλὰ ἕνας κύριος, ὃς ὅπως εἶχεν ζρεξίν νὰ διασκεδάσῃ εἰς βάρος μας. Φαντασθῆτε! ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγει ὅτι ὀνομάζεται Ἄζεφανίς Κούλμπροθ, ἱεραπόστολος μεταβαίνουσα εἰς Γροιλανδίαν, καὶ διατείνεται ἐπὶ τὴν ἐσμβουλεύσαν νὰ συμπαραλάβῃ ὡς σύντροφον τὴν ἐγγονὴν τοῦ Φρειδερίκου Χώβ. Θὰ συγκατατεθῇ ἄραγε ἡ δεσποινίς νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ Ὠπερὶν διὰ νὰ ἐκπολιτίσῃ τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους ἰθαγενεῖς, οἱ ὅποιοι δὲν ἤξεύρουσαν παρὰ νὰ φοροῦν λάδι τῶν φαλαίων καὶ νὰ τραγανίζουσαν τὰ κόκκαλα τῶν εἰρημένων φαλαίων; ... « Ἐλπίζω, προσέθεσεν, ὅτι δὲν θὰ με θεωρήσῃ ὡς ξένην, διότι πολλάκις ἐδανείσθην χρήματα ἀπὸ τὴν μάμμην τῆς ... »

« Ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ ὅτι εἰς τὴν αὐθάδειαν αὐτὴν ἀπήγησα μὲ σιωπὴν εὐγλωτταν. Ἀλλὰ ἀκόμη σκέπτομαι καὶ ἀπορῶ ποῖοι τάχα εἶνε οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρόζγουδ ποῦ γνωρίζουν τὴν ἔγγονήν τοῦ Φρειδερίκου Χώβ, καὶ ἐδανείσθησαν χρήματα ἀπὸ τῆς γαίας. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Η ΑΙΜΙΛΙΑ ΖΗΤΕΙ ΣΤΑΘΙΟΝ

Αἰμιλία

« Καλέ, εἶνε δυνατόν; Ἐχομεν πάλιν Πρωταπριλιά σήμερον, καὶ ἐπέραςεν ἕνας χρόνος σωστὸς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ περιφημον βράδου ποῦ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ καοῦμε ζωντανές, ἡ Ξένη, ἡ Εὐρυδέκη καὶ ἐγὼ, — ἐκεῖνο τὸ βράδου ποῦ ἤκουσα τὴν Χωρὰν νὰ ὀμιλῇ ὅπως γνωρίζετε δι' ἐμὲ εἰς τὸ σπῖτι τῶν Κούρτις! Πόσον ἤθελα νὰ μὴ εἶχε προφέρῃ ποτὲ ἐκεῖνα τὰ λόγια, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴ τὰ ἤκουα ἐγὼ! Ἐν τούτοις, ἔως εἶνε καλλίτερον δι' ἐμὲ ποῦ γνωρίζω τὴν ἀλήθειαν! Ὅσον συλλογι-

ζομαι ὅτι ἐφρανταξόμην πῶς ἤμην ἐγὼ τὸ πᾶν δι' αὐτὴν ὅπως ἦτο αὐτὴ τὸ πᾶν δι' ἐμὲ! Γνωρίζω τώρα τί συμβαίνει πραγματικῶς: αὐτὴ ἀγαπᾷ ὅλον ἃν γένει τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν τρέφει ἀληθινὴν ἀγάπην πρὸς κανένα ἰδιαιτέρως! ... Καὶ ὅμως, θὰ τὸ πιστεύσετε, κυρία Φάγγ; μ' ὅλα ἐκεῖνα, καὶ μ' ὅλον ὅτι μὲ καμνε καθημερινῶς νὰ ὑποφέρω, τὴν ἀγαπῶ πάντοτε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην. Εἶνε παράλογον αὐτὸ, ἀλλὰ εἶνε εἶνε.

« Ὁ Κάρολος ἐφάνη πολὺ διακριτικὸς εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν: δὲν μοῦ εἶπε οὔτε μίαν φορὰν: « Σὺ εἶχες προειδοποίησιν ἐγὼ », καὶ ὅμως ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ το εἴπῃ! ἀλλὰ εἶνε λεπτότατος νέος αὐτός.

« Καὶ νὰ ἰδῆτε πῶσον προῦδευσεν μέσα εἰς ἕνα χρόνον! Φαντασθῆτε! εἶνε εἰς τὸ πανεπιστήμιον, καὶ ἡ βαθμολογία του εἶνε τόσο καλὴ ὡστε ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ χωριοῦ μᾶς τὸν διώρισεν ἀπὸ τώρα διδάσκαλον, ἂν καὶ μόνον μετὰ ὀκτῶ μηνῶν θὰ ἀποροτιθῇ μὲ τὸ δίπλωμά του. Νὰ διορίζουν ἕνα νέον ὀκτῶ μηνῶν πρὶν, εἶνε καὶ τι, ξεύρετε, καὶ μάλιστα εἰς τὸ Κιμπασσέτον ὅπου ὅλοι τὸν ἐγνωρίζουν ὡς ὑπάλληλον τοῦ παπποῦ.

« Πῶς ἀλλάζουσαν τὰ πράγματα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! Ὁταν ἦλθα ἐδῶ, καὶ ἐκεῖνος καὶ ἡ Ξένη Γκλιθδίνε ἦσαν δύο μηδενικά, καὶ τώρα, βλέπετε ποῦ ἐφθασαν καὶ οἱ δύο, ἐκεῖνος εἰς τὸ πανεπιστήμιον καὶ ἡ Ξένη ἐπὶ τῆς ἀγοῦσας εἰς τὴν δόξαν, ἀφοῦ ὁ « Ἀτλαντικὸς » δημοσιεύει εἰς τὰς στήλας του ὅσα ποιήματα αὐτὴ τῷ στέλλει. Ὁ « Ἀτλαντικὸς », ποῦ εἶνε μεγάλη ἐφημερὶς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δέχεται τὰ ἔργα τῆς, ἂν δὲν εἶχαν ἀξίαν. Ἔτσι γυρίζει ὁ τροχὸς τῆς Τύχης, τῆς ἰδιοτρόπου αὐτῆς θεᾶς!

« Με ἐννοεῖτε πάντοτε τόσο καλά, καλὴ μου κυρία Φάγγ, ὡστε δὲν θ' ἀποροῦσα ποτὸς ἂν μοῦ εἰπάτε ὅτι ἐμνε- τεύσατε πόσον εἶμαι στενοχωρημένη. Λέγουν ὅτι εἶμαι εὐθύμη καὶ δὲν μὲ μέλει διὰ τίποτε; ἀλλὰ ἀπατάνηται ὅσοι μὲ κρίνουν ἀπὸ τὰ φαινόμενα. Ἀπόψε μάλιστα εἶμαι τόσο λυπημένη ὡστε μ' ὅλα τὰ δεκάξη μου χρόνια, κοντεῦν ν' ἀρχίσω τὰ κλάμματα σὺν μωρουδαίει. Ὁ μπαμπᾶς ἐπήγῃ εἰς τὸ Κολοράδον, ἔπειτα εἰς τὴν Καλιφορνίαν, κατόπιν εἰς τὸ Τεξᾶς, καὶ τώρα νὰ τον πάλιν εἰς τὸ Κολοράδον. Τί κάμνει ἐκεῖ, καὶ διατί ὅλα αὐτὰ τὰ τάξειδα; — τὸ ἀνοούμεν καθ' ὁλοκληρίαν. Ἄν ἤθελε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ τῆς μαμμᾶς, ἀπὸ πολλὰς αὐπνίας θὰ τὴν ἀπῆλλασεν! ἀλλὰ οἱ ἄνδρες τόσο σπανίως δίδουν λογαριασμὸν εἰς τὰς γυναῖκας τῶν διὰ τὰς ὑποθέσεις τῶν! Ὁ μπαμπᾶς λέγει ὅτι δὲν θέλει νὰ ἐνοχλῇ τὴν γυναικοῦλά του μὲ ὅλα τὰ πολυπλοκα κτηήματα, καὶ οἱ αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ τί-

ποτε ἀπὸ τὰς ἀνδρικές ἐργασίας. Πιθανόν; ἀλλ' εἶτε ἐννοεῖ εἶτε ὄχι, δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ ζῇ μὲ τὸν ἀέρα. Ἀφ' ὅτου εἶμαθα ἐδῶ, ἡ μητέρα δὲν ἐπήρσεν ἐπὶ τῆς παρὰ μόνον ἐκείνας τὰς πέντε χιλιάδας φράγκων τῆς γαίας, αἱ ὅποιοι νομίζει κανεὶς ὅτι λυώνουν σὺν τὸ χιόνι στὸν ἥλιο. Ἐχομεν τότε πράγματα νὰ πληρώσωμεν δεξιά καὶ ἄριστερά! Τὰ διδάκτρα καὶ τὸ φαγιτὸν τῶν ἀδελφῶν μου, τὸ ἰδικόν μου; ἔξοδα ἀτελείωτα! Ἡ καίμενη ἡ μητέρα μου ταλαινίζει πολλὰς φορὰς τὸν ἐκυτόν της ποῦ ἐμεγάλωσε μὲ τὴν πολυτέλειαν καὶ δὲν ἔμαθε νὰ κάμνη οἰκονομίαν. Ἐἶνε ἴσως λιγάκι ἀλήθεια αὐτό, διότι κάποτε παραλείπει τὰ πράγματα τῆς πρώτης ἀνάγκης διὰ ν' ἀγοράσῃ κατόπιν ἄλλα ὄχι τόσο χρήσιμα, ὅπως λόγου χάριν τὰς εἰκόνας ἐκείνας ποῦ ἐψώνισε προχθές, καὶ τὰς ὁποίας ἡ γιαιά λέγει « ζωγραφίες », σὺν τῇ ἡσαν χαλκομανίας τῆς πεντάρας διὰ τὴν γαίαν, δὲν ὑπάρχει καμία διαφορά ἀπὸ τὰ καλλιτεχνήματα ἕως τὰς μουντζούρες! ... »

2

Αἰμιλία

« Πάλιν καμμία εἰδησις ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ ἀνησυχοῦμεν πολὺ, ἡ μητέρα καὶ ἐγὼ. Ποῦ νὰ εἶνε ἀράγε; τί κάμνει; Μᾶς ἔγραψε πρὸ πέντε ἑβδομάδων ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Δένβερ καὶ ὅτι θὰ μᾶς ἔγραψε λεπτομερῶς τὴν ἐπιουσαν διότι, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ μᾶς γράψῃ διὰ μακρῶν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ περιμένουσαν ἀκόμῃ τὸ γράμμα του, καὶ, ὅταν ἡ μαμμά ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸν φίλον του, τὸν κ. Δίκερ, ἡ ἀπάντησις ἦτο: « Χώβ ἀνεχώρησεν τέλος Ἀπριλίου, ἀγνωστον διεθύνειν. » Μήπως τοῦ συνέθη κανὲν δυστύχημα;

« Ἡ γαίαν εἶνε πολὺ καλὴ πρὸς ἡμᾶς, ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μαμμά, τώρα ποῦ τὴν ἐγνωρίζω καλά!

« — Μείνε ὅσο θέλεις ἐδῶ, Καρλίνα, τῆς εἶπε χθές, καὶ μὴ στενοχωριέσαι ἔτσι.

« Ὁ παππούς τῆς εἶπε τὰ ἴδια.

« — Μὴν ἀνησυχῆς, κόρη μου. Κάποιο νέον σχέδιον ἔχει, φαίνεται, ὁ Φρειδερίκος, καὶ εἶνε τόσο ἀπρηγορημένος μ' αὐτό ὡστε δὲν εὕρισκει καιρὸν νὰ γράψῃ. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴν τὴν φορὰν! ... »

« Ἀλλὰ, ὅτι καὶ ἂν τῆς εἰποῦν, ἡ καίμενη ἡ μητέρα μου εἶνε ἀπαρηγόρητη. Ἐγὼ, σκέπτομαι καθὼς ὁ παππούς, ὅτι ὅλα θὰ ἐξηγηθῶν αἰσίως! αὐτὸ ὅμως δὲν ἐξελείφει καὶ τὴν ἰδικὴν μου ἀνησυχίαν. Ἐκτός τοῦτου, αὐτὴ ἡ μυστηριώδης ἀναχώρησις εἶνε πολὺ βασανιστικὴ δι' ἡμᾶς. Ὅλον τὸ Κιμπασσέτον τὴν ἔμαθα ἀπὸ ποῦν; δὲν γνωρίζω ἀπολύτως τίποτε! ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ

κάμω δύο βήματα ἔξω, χωρὶς νὰ μὲ σταματήσουν. « Ἐλάβετε ἐπὶ τέλος εἰδήσεις ἀπὸ τὸν πατέρα σας; » μ' ἔρωτοῦν ὅλοι. « Περιέργον, πῶς δὲν σας γράφει; » Καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑπονοούμενα καὶ τὰ κακὸβουλα σχόλια ποῦ κιντεῖον ὅτι κάμνουν! Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ τρελόγρχα ἡ μίς Ὁ Νέιλ ἦλθε σήμερον καὶ μοῦ εἶπεν:

« — Ὁ πατέρας σας δὲν σας ἔδωκε τὴν παραμικροτέραν νύξιν διὰ τὸ μέρος ποῦ ἐπήγαίμε, αἰ; Δὲν ὑπάρχει ἀμείβω εἰς τὴν θέσιν τῆς μητέρας σας, θὰ ἐζητοῦσα τὸ διαζύγιον.

« Ἐπιθεῖται πῶς ἐγίνα κατακίτρινη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν μου.

« — Ποῦ τὸ ξεύρετε; ἐφώνησεν; μπορεῖ καὶ νὰ ἐπήγῃ εἰς τὴν Ἀφρικήν διὰ νὰ κάμῃ ἀστρονομικὰ παρατηρήσεις κατὰ τὴν διάδοξιν τῆς Ἀφροδίτης!

« Καὶ ἐκεῖνη ἐτρῆξε βιαστικὰ καὶ γρήγορα νὰ διηγηθῇ τὸ νέον εἰς τὴν κυρίαν Χάκκετ. ... »

« Ὅλα αὐτὰ τὰ κακολογήματα καὶ οἱ περισπασμοὶ εἶνε θάνατος διὰ τὴν δυστυχισμένην μητέρα μου, κυρία Φάγγ. Πόσον ἐπιθυμῶ νὰ διαλευκανθῇ αὐτὸ τὸ μυστήριον! ... »

3

Αἰμιλία

« Δὲν ὑπῆρχε κανὲν μυστήριον ἔχον ἀνάγκην νὰ διαλευκανθῇ. Ὁ μπαμπᾶς μᾶς εἶχε γράψῃ ὅπως εἶχε προαναγγεῖλαι ὅτι θὰ μᾶς ἔγραφε. Ὁ μόνος λόγος ποῦ δὲν ἐλάθαμεν τὸ γράμμα του εἶνε ὅτι τὸ εἶχε λησμονησεν, ἔκτοτε μέσα εἰς μίαν τσέπην του. Εὕρισκείται ἀπλούστατα εἰς τὸ Τρέντον! Ὅλο σκεδὸν τὸ χωριὸν τὸ ἔμαθε πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς! ἐκόπησαν χωρὶς ἄλλο τὴν σφραγίδα τοῦ γραμματοσήμου εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἐνῷ ἐπέστρεφα, μὲ τὸ γράμμα εἰς τὸ χέρι, ὁ κ. Πιάξ με ἠρώτησεν ἂν ἐπεροῦσε καλὰ εἰς τὸ Τρέντον ὁ πατέρας μου, καὶ ἡ μίς Ὁ Νέιλ ἐφθασεν, ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ: « — Λοιπὸν, εὕρισκεται εἰς τὴν Νέαν Γερσέην ἢ εἰς τὴν Νέαν Γῆν; μοῦ εἶπαν ποῦ εἶνε, ἀλλὰ τὸ ἐξέχασα ὡς ποῦ νὰ ἔλθω ... »

« Τὴ πληγὴ αὐτὰ τὰ χωριὰ μὲ τὰς κακογλωσσίας τῶν! ... »

« Ὁ μπαμπᾶς μᾶς γράφει ὅτι εἶνε πάντοτε τυχερὸς σὺν τοῦς Γκιούμπετς (τοῦς ἐνθυμισθεῖς, κυρία Φάγγ, εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Δίκερς); ἀλλὰ μόλις βελτιωθῶν αἱ ἐργασίαι του, θὰ ἔλθῃ νὰ μείνῃ μαζύ μας.

« — Ἀρχίζω ν' ἀπελπίζωμαι, μοῦ φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν θὰ βελτιωθῶν! ἐφώνησεν ἡ μαμμά μὲ ἕνα τόνον ὃ ὅποιος μ' ἐπειράζει.

« — Μὴν ἀποθαρρύνεσθε, μαμμά, τῆς ἀπήγησα ἐγὼ εἶμαι μεγάλη τώρα, καὶ

ματ' ὀλίγον καιρὸν ἐγὼ θὰ φροντίζω διὰ σὰς.

« Ἐρχιστε τότε νὰ γελᾷ καὶ ἐγὼ ἐξηκολούθησα τὰ ἀστεῖα μου, διὰ νὰ τὴν κάμω ν' ἀλλάξῃ σκέψεις. Ἀποροῦν κάποτε ὅσοι μ' ἀκούουν νὰ λέγω πράγματα ἐντελῶς παιδίαστικὰ τὸ κάμνω κατόπιν σκέψεως, κυρία Φάγγ ἡ μαμμά θὰ ἐπέφερε ἄρωστη, ἂν δὲν τὴν διεσκέδαζα ἐγὼ.

« Ἀλλὰ τί εἰμπορῶ τάχα νὰ κάμω, ἐγὼ, διὰ νὰ κερδίζω τοῦλάχιστον τὸν ἄρτον μου, ἕως ὅτου κατορθώσω νὰ κερδίζω ὅτι χρειάζεται διὰ τὴν μαμμά καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν μου; — Διότι αὐτὴ εἶνε ἡ φιλοδοξία μου. Αὐτὸ διαρκῶς σκέπτομαι, καὶ τίποτε δὲν εὕρισκω. »

[Ἐπειτα συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΒΑΘΕ

[Κατὰ τὰ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάβ]

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΤΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ἡ « Ὀρσία Κική » ἐσχισεν πελάγη καὶ ὠκεανούς. Ἐπέραςεν ἡπειρούς, χερσονήσους, νήσους καὶ νησιάκια, δεκάδη κομμάτια ξηρὰς ἀλλὰ μικρὰ καὶ ἄλλα μεγάλα, τὰ ὅποια ὁ πλημμυρισμένος ποταμὸς ἔκαμε νὰ χωρισθῶν. Ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Κική ἀνεγνώρισαν καθαρὰ καὶ χωρὶς ἀντιλογίαν τὰς Ἰνδίας, τὰς νήσους τῆς Σόνδας,

Ἐξαθήκαμε!

τὴν Αὐστραλίαν. Εὕρισκονταν τώρα καταμεσῆς εἰς τὸν Εὐρηλικὸν Ὠκεανόν, καὶ ἀρμενίζουσαν ἄφοβα μέσα εἰς τὴν Ὠκεανίαν. Ἡ θάλασσα εἶνε ἀπέραντη, καὶ καμμία φορὰ κάμνει λιγάκι καὶ φουρτούνα. Πρέπει νὰ προσέχουν. Ἡ ναυ-

αρχίνα κρατεῖ στερεὰ τὸ τιμόνι, καὶ ὅταν παρουσιάζεται ἀνάγκη, ὁ Μπέμπης ἐξυπνᾷ διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ μὲ τὸ χεράκι του.

Ἐξαρνα βλέπουσαν ἕνα μεγάλο νησί, ἕνα ἀληθινὸ νησί αὐτὴν τὴν φορὰν. Ὁ πλοίαρχος διακηρύττει ὅτι εἶνε ἡ

Ἐπιρῶναι τὸ τραῦμα...

νήσος τοῦ Ζουάν-Φερνάνδεζ, ὅπου ἐζησαν ὁ Ροβινσὼν Κρούσος.

— Τί εὐτυχία! φωνάζει ἡ ναυαρχίνα.

— Τί καλά! φωνάζει ὁ κύριος Μπέμπης. Νὰ τὰ ζαχαροκάλαμα, νὰ τὰ καρύδια μὲ τὸ γάλα, νὰ καὶ ἄλλα ὀμορφα πράγματα!

— Αὐτό, λέγει ὁ Παυλῆς, λησμοσύνας τὴν ἀπόφασιν του, αὐτὸ εἶνε τὸ νησί τοῦ Γαθαθά. Ἐπήγα δύο φορὰς ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὸν Ἀντώνη. ...

Ἀ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο! Ἡ ναυαρχίνα ἐπιβάλλει αὐστηροτάτην σιωπὴν εἰς τὸν κύρ-Παυλῆν. Ἀνξαναβγάλη τσιμουδιά, θὰ τον κρεμάσουν εἰς τὸ ἀκροκέραιον! Ὁ Παυλῆς εἶχε πολλὴν διάθεσιν νὰ ἰδῇ τὸ νησί τοῦ Ροβινσὼν διὰ τὸ ὅποιον πρὸς μερὲς τώρα ἀκούει τόσα νὰ λέγουν; ἀλλὰ ῥόδικα τρίβει τὰ μάτια του, δὲν εἰμπορεῖ νὰ παραδεχθῇ αὐτὸ ποῦ λέγει ἡ ναυαρχίνα.

Κατὰ καλὴν του τύχην, οἱ καπετανεῖοι του ἔχουν ἄλλου τὴν προσοχὴν τῶν καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐσχυρογνωμοσύνην του.

Ἡ ναυαρχίνα Κική καὶ ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης τόσο προσεκτικὰ κυττάζουσαν τὸ περιφημὸν νησί τοῦ Ροβινσὼν, ὡστε δὲν προσέχουν πλέον ποῦ πηγαινὶν τὸ καράβι τῶν. Ἐξαρνα ὁ πλοίαρχος βλέπει, ὅτι ἡ φρεγάτα κιν-

του ἐκτρέφει χρήματα, καὶ μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ εἶναι συνδουκῆς μου. Ἴδου λοιπὸν μία αὐτὰν ἢ ὅποια πραγματικῶς ἔχει μεγάλην ἀξίαν, καὶ εἰ ἐμὲ καὶ δι' ἐκείνου. Δι' ἐμὲ, διότι μὲ μανθάνει πῶς νὰ ἀγάπη ἐμπνέω δι' ἐκείνου, διότι ἀγαπῶ πάντες περισσότερο πάντοτε, ὅ, τι ἀπέκτησε μὲ κόπον, μὲ θυσίαν.

Καλῶς; νὰ ἔξω, Ροδία Κομητίου, Βεβαίως, εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας λογαριάζονται κ' αἱ μισοὐλλοβαοὶ λέξεις. Γράψε μου ποίους τίμους θέλεις, καὶ σοὺ τους στέλλω ἀμέσως, δίδει σοὺ δίδει τὸ δικαίωμα τὰ Ἀ' βραβεῖον ποῦ πέρνει σήμερα.

Κ' ἐγώ, Ἀγωνιστὰ Φυγῆ, δὲν εἰδέω ἄλλον Πρόδικον παρὰ τὸν Κεῖον. Ἀλλ' εἰς τὰ ψευδώνυμα δὲν χρειάζεται τόση ἀκρίβεια. Ὅσον διὰ τὴν πατρίδα τοῦ Ὀμήρου, θὰ ἤκουσε βεβαία πολλὰκις ὅτι ἔπτα πόλεις διαφιλονικούν ἀπὸ τὴν ἐπιμήν, καὶ οἱ τὸ ζήτημα μένει ἀλυτόν. Ἐπαμένιος, ἔως νὰ λυθῇ τοῦλάχιστον, καὶ οἱ Χίσι φησὶ αἱ Συμφωνίαι εἰμποροῦν νὰ καυρῶνται ὡς συμπαιχνύμενοι τοῦ Ὀμήρου.

Τὸ ἐξῆς ἀστειῶν ἐπιπέδιον μοῦ διηγῆται ἡ Σπίθα-Τίνα; Ὡς τὴν Ἰταλίαν, μεταξὺ Φλωρεντίας καὶ Γένουας, ἔχει μίαν σειράν ἀτελειώσῃ ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Ὁ κακὸς τοῦ τραβίου, μὴν ἔχωντας διέδοδο, γεμίζει τὴν σφάραγα, καὶ κατορθώνει νὰ χώνεται καὶ μένει στὰ βαγόνια. Ἐμεῖς βρισκόμαστε ὅ' ἐνα βαγόνι ὅπου δὲν ἐπιτρέπεται τὴ κήλησιν. Οἱ κύριοι ποῦ ἦσαν μαζί μας, θὰ ἐπιθυμοῦσαν χωρὶς ἄλλο κανένα ταξιγάρι καὶ ὑπέφεραν ἀπὸ τὴ διαταγὴ ποῦ τοῦτο τὸ ἐμπόδιζε. Καὶ δεῦν βγήκαμε ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ βρήκαμε τὸ βαγόνι γεμάτο κληνὸν. Ἐνας κύριος ἐφώνησε: Ὁ ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα! Γίκατι δὲν τὸ ἀπαγορεύουν καὶ τῆς μηχανῆς, ποῦ μας ἐπνίξε τώρα μὲ τὸν κληνὸν τῆς;

Σχετικῶς ὅλα γράμματα αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος. Οἱ φίλοι μου ἔχουν τὰς ἐξετάσεις των καὶ δὲν εὐρίσκουν ποῦν χαρὸν διὰ τὴν Ἀλληγογραφίαν. Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἀρχίζουν αἱ διακοπαί, — φυλαχθῆτε πάλιν ἀπὸ τὴν γραμματικὴν πλημμύραν!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δεχομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνιστοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Βριάρεω (B. I. Π. δια ὠραία καὶ σου ἐγχαίρω τὸ πρῶτον, καὶ καταρράκην τοῦ Νεαγάρου (Φ. Γ.)

Ἀλλογαί ψευδωνύμων: Μέλων Διπλωμάτης (ἴδου αὐτὸ ποῦ προειμῆς; ἀλλὰ δὲν σου σημειῶνται τὰ ἀρχικά ποῦ θέλεις, δίδει συμπαιχνύμενοι μὲ τὰρχικά γνωστὸς μου φίλου, καὶ θὰ ἐπύργετο σύγγνωσις παραπονεῖς προτάσεις μὲ ἔκαμαν καὶ ἄλλοι, διατάξω ὅμως ἀκόμη νάποψῶμαι, δίδει ἀκόμη ἐλαξίον. . .)

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμῶν νὰ γυαλιλάξουν: τὸ Ρόδον τῶν Σπετσῶν μὲ τὴν Ὀνειροπόλον Φυγῆν, Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας καὶ Ἀταβύριον Ρόδου — ὁ Ἄετος τῆς Ἑρμῆος μὲ τὴν Χρυσὴν Ἀρπάρ — ἡ Ναυσιπλάστὴ μὲ τὴν Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρου, Τζιμιτζιζοῦσαν, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Ἡρώρον Αἰγελ καὶ Μιράνταρ — ὁ Ἀριστος Πεδιλάτης μὲ τὴν Ἀφρικανίδην Ἠλίου, Διονυσιάδα Πηγῆν, Ἄνθος τοῦ Μαῖου, Λαυροσταυλίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας — ὁ Γαυδέτσας μὲ τὸν Κερδύον Ἐρμῆν — ὁ Σίρ-Ἀ-Φαλουῶλ μὲ τὸ Λαϊκὸν Κρίνον, Διονυσιάδα Πηγῆν καὶ Κυρία μὲ τὰς Καμελάς — ἡ Μεσοβυρῆν Ἀκτὴ μὲ τὴν Ἐδαίθητον Φυγῆν, Ζακπίδα, Διαβολογιάντρον, Ἀγριοκάτιον καὶ Λαύβολον Ἐσπεριτῆν — ὁ Δωρητῆς Ὀνειρῶν μὲ τὸν Χειμαριότικον Ἠλίον, Ἠλίον τῆς Νουκίδος, Ἀκτὴ τοῦ Ἠλίου, Δίονος τοῦ Ἠλίου καὶ Ἰαπωνικὸν Χρυσάριθμον — ὁ Σαρδῶν Βοσκός μὲ τὸ Κόκκινον Κρίνον, Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι,

Βοσκὸν τῆς Ροδίτης, Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας καὶ Ἄλκος τῆς Ἀφροισιάς — τὸ Ἄνθος Ἐλπίδος μὲ τὸν Μέλλοντα Δάκιμον, Κίρινα Καναρίον καὶ Ἀι-Δάφ τῶν Πατησίων — ὁ Ρυγολέτσος μὲ τὸν Σπουδαῖον Ἀνδρώπον, Κόκκινον Κρίνον καὶ Ζακπίδα — ὁ Αἰγιαλὸς Μεθάνων μὲ τὴν Τζιμιτζιζοῦσαν — ὁ Μέλλων Διπλωμάτης μὲ τὸν Ἀρχίταν καὶ Ἐρδοῦρον Μεσοβύριον — τὸ Κόκκινον Λύγδ μὲ τὸν Ἀρχίταν

Ἀπὸ ἐνα γλυκὸ φίλδον στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνῶν (τὰς ἔλαβη εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὴν ὠραίαν κάρταν) Κελαίθησον (ἔστειλα ἐκ νέου) Δωρητῆν Ὀνειρῶν (ἔστειλα ἡ εἰσφορὰ σου ἐκ δρ. 1,80 κατατέθη εἰς τὸ Ταμεῖον πρὸς ἐγγραφῆν Ἀπόρων) σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα, καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις! Λαίμαργο Νουκίαν ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) ἐπιτήβεις ἔβηλον προβέβαιαν 23 Ἰουνίου (καὶ ὄχι 9) διὰ νὰ προβέβαιον νὰ προμηθευθῶν χάριτον τῶν λύσεων, ὅσοι διὰ πρῶτον ὄραν θὰ ἐλάμβαναν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, δὲν ἦτο λοιπὸν τυπογραφικὸν λάθος, καὶ ἀπορῶ πῶς σ' ἐμποδίσαν, ἀφοῦ μάλιστα ἡτο προεβλεβήτο ἡτο μεγαλήτερα ἐκείνης, τὴν ὅποιαν ἐπεριμένεις! Διονυσιάδα Πηγῆν (Βεβαίως αἱ Πληροφορίαι ἔκαμαν ἐνα καλὸν ὄρα: τὸ καλὸν ποῦ ἔκαμαν ἡτο μεγαλήτερον, καὶ δι' αὐτὸ καταγγέθησαν, χαίρω ποῦ δὲν κατατάσσεται μὲ τοὺς δυσχερητάτους, ἀλλ' ἐπιδοκιμάζεις τὸ μέτρον μου! Σαρδῶν Βοσκὸν (ἔστειλα δὲν πιστεύω νὰ εἶχες τὴν ἀκαίτησιν νὰ δημοσιεύσω ἄλλους αὐτοὺς τοὺς στίχους, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν πληροφοριῶν, πῶς καλοπεριεῖς λοιπὸν εἰς τὴν πατρίδα;) Μεσοβυρῆν Ἀκτὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφориαν, καὶ ὅταν ἐπισκεφθῶ τὴν Βαλτίαν, — δὲν τὸ κατώρθωσα ἀκόμη μὲ τὰς ἀσχολίας μου, — θὰ προσέξω!) Ἄνθος Ἐλπίδος, Ρυγολέτσος (ἔδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 25ον σημεῖον δημοσιεύω ὅσας δὲν εἶχες εἰς τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν, εἶσαι εὐχαριστήμενος;) Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας (σὲ συγχαίρω ἐγκαίρως διὰ τοὺς ὀραθιδῶνας τῆς ἀδαφῆς σου) Αἰγιαλὸν Μαθιάνων (τὸ ἐλατῶν κ' ἐγώ) Χ. Σαρδῶν (ἔστειλα) τὰ Π. Πνεύματα γνωστὰ, δίδει τὸ δημοσιεύσας καὶ ἄλλοτε! Ἀυτόνομον (εὐχόμενα νὰ εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς τοὺς ἀγῶνας σας καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ γλυκὺ ἔνεον σας, τὸ ὅποιον εἶνε καὶ ἰδικόν μας σ' ἐνεγράφη εἰς τὴν Β' Σειρᾶν τῶν Διηγημάτων Σεινοπούλου) Ναυσιπλάστῃ ([E] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφήν τοῦ κομητικῶν αὐτοῦ τῆς Κερκύρας, τὸ ἐκλήμισε καὶ ὁ Ἄνθος καὶ πολὺ θὰ ἤθελε νὰ ἦτο ἐτόρμιστος ἐκαί!) Κόκκινον Λύγδ (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν καλὸν βαθμὸν, ὅποτε θέλεις εἰμφορεῖς νὰ εἴδῃς εἰς τὸ Ἰραφεῖόν μου, τὶ θὰ ἔχῃ λοιπὸν ἡ προσοχὴ ἐπιστολῆς σου;) Φρονιῶν τῆς Μονεμβασιῶν (ἡ εἰσφορὰ σου, δραχμὴ μία, κατατέθη εἰς τὸ Ταμεῖον πρὸς ἐγγραφῆν Ἀπόρων εὐγε!) Ἐχθρὸν τοῦ Σπύδα (ἐνεγράφη εἰς τὴν Β' Σειρᾶν τῶν Διηγημάτων Σεινοπούλου) Ρομαντικὸν Κυνηγῶν (ἔστειλα) Ὀρειανῶν Νικηφόρον (πραγματικῶς, σὺ εἶχες περισσότερο δικαίωμα εἰς τὸν ἕρπον, δίδει δὲν μου γράφεις συχνά, — ἀλλὰ τί νὰ σου κάμω τώρα, ποῦ ὁ χῶρος αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει διὰ κανένα;) Παλλιάδα (εἶδες ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἀνυπερήφανος, φίλος μου τὸν Γιαννάκη) Ἄρ-γυροῦν Χαράς (πῶς δὲν φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, διὰν ἐπάτησες τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος σου, μῆπως δὲν ἔχω κ' ἐγὼ πατρίδα;) Ὀλιγμῶν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸς ἐνεργεῖαι, καὶ περὶ μὲν τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς, πῶς σὺ συνδραμεῖς ἐξω εἰς τὴν πόλιν σας, ἀλλ' εἰς τὸ ἐνεργεῖαι δὲν εἶνε ὀλίγον καὶ διὸ πρέπει νὰ εἴδῃς οὐδὲν διὰ τοῦ ἔσπεκῶματος;) Ἀκτὴν Μυροῖνην (ἔστειλα) Ἀθήαν Καρδίαν (τώρα ποῦ εἴμαθα

τόσον κοντὰ θὰ σε γνώρισω καὶ προσωπικῶς;) Ἰπαστὴν τοῦ Μεσοβύριου ([EE] ὥστε μὴθι σφοδρικῶς ἡ σημερινὴ σου ἐπιστολή, τί ὠραία μοῦ διηγῆσαι αὐτὸ τὸ ἐπεσῶδιον, τὸ ὅποιον εἶχε τῶσον ἀπροδοκίμων συνέλγησιν μόνον ποῦ δὲν εἰμπορὸν νὰ τὸ διηγῆθῃ εἰς τοὺς φίλους μου, διότι ὑποθέτω ὅτι θὰ ἔλθῃς νὰ μείνῃ μυστικόν) Ἐρρινα (ὁ περιὸς μ' ἐρωτᾷ εἰνε συνδρομητῆς χαίρω διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων, κ' ἐλπίζω τώρα νὰ μου γράψῃς συχνά) Φιλελεθερον Κρητὰ (ὁ τόμος τοῦ 1898, τιμαὶ φρ. 3 ἄδτος, καὶ φρ. 6 χρυσῶδες, ταχυδρομικὰ τέλη λεπτὰ 50) Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ἐρώτησιν σου ἀπαντῶ ὄχι) Ἀρδοῦρον Κίτσονερ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰουνίου διπύνησιν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀε λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 4 Ἀδούστον

Ὁ χῶρος τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅποιον δίδω νὰ γράψω τὰς λύσεις των ὡς διαγωνιστικοῦ, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φρακίλλους, ὡς ἕκαστος περίεξι 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.

355. ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε γράμμα κ' ἂν δὲν σφάλω, Ἐπίρησιν ἀριθμητικὸν τὸ ἄλλο. Τὸ ἄνδρον μου εὐλοκώτατα θὰ λύσης; Ἐκαί μιά μὲν βέβαια θὰ κατοικήσης.

Ἐστειλὴ ἀπὸ τῆς Ἀθῆναι Καρδίτας.

356. ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Με κεφαλὴν, στὸν οὐρανὸν Ἰδρον εὐρὸν στολίξω. Ἄκεφαλον, προσωπικῶς Τὸν λύτην μου τωρήξω.

Ἐστειλὴ ἀπὸ τῆς Ἰουκίας Πατρίδος.

357. ΔΥΝΑΜΕΙΣ.

Ἐν τῷ ἀγαθῷ δὲν εἶμαι, ἄλλ' ἐντὸς τοῦ ἀγαθοῦ. Ἐν τῷ πονηρῷ δὲν εἶμαι, ἄλλ' ἐντὸς τοῦ πονηροῦ!

Κ' ἐντὸς τοῦτοῦ ἡ α' ἐκείνου καὶ τοῦ ἄλλου, καὶ παντοῦ Τέλος δύναισι νὰ μ' εὐρήσῃ. Καὶ μ' εὐρήσῃς — ναι, ἡ οὐ; Ἐστειλὴ ἀπὸ τοῦ Αισοχρίστου.

358. ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἄνθος.

★ + ★ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

★ ★ + ★ ★ = Ποταμὸς τῆς Βυρσοκίτης.

★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Σοφὸς Βασιλεὺς.

★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Ὄνομα Ἡσείρου.

Ἐστειλὴ ἀπὸ τῆς Βασιλικῆς τῶν Αἰθίων.

357. ΓΩΝΙΑ.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ὄπλον.

+ ★ ★ ★ = Ἐρπετόν.

+ ★ ★ ★ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

★ ★ + ★ = Μέρος τοῦ σώματος.

★ + ★ ★ = Μέρος τῆς κεφαλῆς.

+ ★ ★ ★ = Ἐπίθετον.

Ἐστειλὴ ἀπὸ τοῦ Σαρδῶν.

358 ΓΡΩΦΟΣ.

Ὡ Ἀρίστη! ὦς ὦς ὦς

Ὡ Ἀρίστη! ὦς ὦς ὦς

Ἐστειλὴ ἀπὸ τοῦ Μαριμίου Βαλδοῦρου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, δὲ ὅτι τοῖς συνδρομηταῖς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωσας ὅσες 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὑπερλίττοι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Συγχαίρει τοὺς ἰσχυρῆς τῆς Ἀράσως νὰ τὴν Τρελλὸν Ναυτικὸν καὶ τοὺς εὐχεται τὰ βέλτεστα τοὺς συμβουλευεῖ δὲ νὰ μὴ ὀπισθοδρομήσῃ πρὸ οὐδενὸς ἐμπαιδιῦ, — καθὼς θαπαντήσῃν τοιαῦτα, — ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ ἰσομνητῆς δὲ ὄρασῃν ὅπως πρέπει. Σίχτω λοιπὸν ἡ Ἀράσις. (Γ—28)